

Zilte tranen

Ruud van der Heijden

'n zeeman vaart het zeegat uit,
 'n meidje staat te zwaaien.
 Z'n schip: 'n ouwe, wrakke schuit,
 en ginds op zee: de haaien.
 Ze zendt hem elke dag 'n mail,
 vaak nog 'n sms'je.
 Ze mist hem hartverscheurend veel,
 vooral het warme nestje.

**'tIs lang geen Ketelbinkie,
 het haalt niet eens de wereldpers,
 niet echt 'n hit, 'n kraker,
 maar wel 'n droevig vers.**

Dan grijpt 'n golf de kleine boot,
 het dopje blijft niet drijven.
 Het lukte hem ternauwernood,
 maar hij kon boven blijven.
 Spoelt na 'n dag of zeven aan,
 op 'n verlaten eiland.
 hij laat zich uit het veld niet slaan,
 hier is hij namelijk iemand.

De man is dankbaar dat ie leeft,
 dat toeval hem kwam redden
 en dat ie nog 'n toekomst heeft,
 tussen de oesterbedden.
 Hij pruimt 'n pier en plukt de dag,
 eet heel de week bananen.
 mist wel z'n sneetje hagelslag
 en snakt naar halve hanen.

Dan komt er op 'n goeie keer,
 'n postduif aangevlogen.
 De zeeman looft en dankt de heer
 en glundert zienderogen.
 Maar als hij het berichtje vindt,
 zit hij toch met 'n kater,
 de duivenmelker werd haar vrind,
 want die zijn bang voor water.